

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 193 (XXXVII) — Nr. 613

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 30 iunie 2025

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 698 din 17 decembrie 2024 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12 alin. (2) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții	2–4
ORDONANȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
36. — Ordonanță de urgență pentru stabilirea unor măsuri privind personalul plătit din fonduri publice	5–6
37. — Ordonanță de urgență pentru abrogarea art. 3 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 74/2013 privind unele măsuri pentru îmbunătățirea și reorganizarea activității Agenției Naționale de Administrare Fiscală, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative și a art. XIV din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 23/2024 privind unele măsuri pentru consolidarea capacității instituționale a Agenției Naționale de Administrare Fiscală, reorganizarea activității acesteia, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative.....	7–8

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 698

din 17 decembrie 2024

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12 alin. (2) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții

Marian Enache	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scânteii	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Bianca Drăghici	— magistrat-asistent

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12 alin. (2) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, excepție ridicată de Societatea Cristal Turism — S.R.L., cu sediul în Cluj-Napoca, și Societatea Someșul Cald Producție — S.R.L., cu sediul în Florești, în Dosarul nr. 249/117/2023 al Tribunalului Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.417D/2023.

2. Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 24 septembrie 2024, cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Brezeanu, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, când, în temeiul prevederilor art. 57 și ale art. 58 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, pentru o mai bună studiere a problemelor ce au format obiectul dezbaterii, Curtea a amânat pronunțarea pentru data de 15 octombrie 2024, când, având în vedere imposibilitatea constituirii cvorumului legal de ședință, în temeiul art. 51 alin. (1) din aceeași lege, a amânat pronunțarea pentru data de 7 noiembrie 2024 și apoi, în temeiul prevederilor art. 57 și ale art. 58 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, pentru data de 17 decembrie 2024, când a pronunțat prezenta decizie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

3. Prin Încheierea din 18 mai 2023, pronunțată în Dosarul nr. 249/117/2023, **Tribunalul Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12 alin. (2) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții**. Excepția a fost ridicată de Societatea Cristal Turism — S.R.L., cu sediul în Cluj-Napoca, și Societatea Someșul Cald Producție — S.R.L., cu sediul în Florești, într-o cauză având ca obiect soluționarea unei acțiuni în constatare, respectiv constatarea suspendării de drept, în temeiul art. 123 alin. (5) din Constituție și al art. 3 alin. (3) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, a unor autorizații de construire.

4. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că neconstituționalitatea art. 12 alin. (2) din Legea nr. 50/1991 rezultă din lipsa de claritate, previzibilitate și accesibilitate a textului legal, deziderat care se subsumează

principiului legalității prevăzut de art. 1 alin. (5) din Legea fundamentală, întrucât acesta nu a fost corelat de legiuitor cu modificările succesive ale alin. (1) ale aceluiași articol.

5. Astfel, se arată că în varianta inițială textul art. 12 alin. (1) din Legea nr. 50/1991 reglementa atât contenciosul subiectiv (teza întâi), cât și contenciosul obiectiv (teza a doua), iar posibilitatea prevăzută la art. 12 alin. (2) — de suspendare a autorizației de construire sau desființare și oprire a executării lucrărilor, până la soluționarea pe fond a cauzei, era incidentă numai în ipoteza contenciosului subiectiv.

6. Se menționează că, în timp ce art. 12 alin. (1) din Legea nr. 50/1991 a fost modificat succesiv, art. 12 alin. (2) din același act normativ a rămas nemodificat, conținutul acestuia, în măsura corelării cu noua formă a art. 12 alin. (1), care a consacrat numai contenciosul obiectiv, încălcând cerința clarității textului legal, în condițiile în care caracterul suspensiv al acțiunilor introduse de prefect este reglementat atât la nivel constituțional, cât și prin Legea nr. 554/2004 — legea organică în materie de contencios administrativ.

7. Se susține că neclaritatea textului legal rezultă chiar din interpretările diferite date acestuia în practică — atât de către particularii ale căror autorizații de construire sunt atacate în instanță de către prefect, cât și de către autoritățile administrative, reglementarea cuprinsă în art. 12 alin. (2) din Legea nr. 50/1991 putând conduce la o practică a autorităților administrative în sensul considerării acestei prevederi ca fiind derogatorie în raport cu contenciosul obiectiv exercitat de prefect, reglementat prin Legea fundamentală.

8. Ca atare, neclaritatea și lipsa de coerență ale acestui text legal conduc, în mod evident, la o încălcare a principiului securității raporturilor juridice, întrucât titularii autorizațiilor de construire a căror anulare este solicitată în instanță de către prefect pot fi vătămați în dreptul lor de a proceda la punerea în aplicare a autorizației și edificarea lucrărilor în termenul de valabilitate a acestei autorizații, în condițiile unei practici a prefectului de a preciza că nu solicită suspendarea actelor administrative, precizare justificată tocmai având în vedere art. 12 alin. (2) din Legea nr. 50/1991, necorelat până la momentul actual cu modificările succesive în timp ale alin. (1) ale aceluiași articol, așa cum s-a arătat.

9. Se mai susține că art. 12 alin. (2) din Legea nr. 50/1991 contravine dispozițiilor art. 123 alin. (5) din Legea fundamentală, care constituie izvorul contenciosului obiectiv exercitat de prefect și stabilește corelativ suspendarea de drept a actului administrativ atacat.

10. Se afirmă că, în considerarea acestei prevederi constituționale clare, alin. (2) al art. 12 din Legea nr. 50/1991, în actuala sa formă, privează contenciosul obiectiv de unul dintre atributele sale constituționale — efectul suspensiv de drept. Aceasta întrucât prevederile art. 123 alin. (5) instituie o marjă de apreciere în favoarea prefectului numai în ceea ce privește

posibilitatea introducerii acțiunii în anulare („*poate ataca*”), fără însă a prevedea aceeași posibilitate de alegere în ceea ce privește efectul suspensiv („*este suspendat de drept*”).

11. Se consideră că textul art. 123 alin. (5) din Legea fundamentală nu face distincție între actele administrative ale primarului, efectul suspensiv de drept al acțiunii în anulare introduse de prefect extinzându-se asupra tuturor actelor primarului (dispoziții, autorizații etc.). În măsura în care forma actuală a textului art. 12 alin. (2) din Legea nr. 50/1991 prevede, strict în cazul autorizațiilor de construire, posibilitatea prefectului de a da aplicabilitate efectului suspensiv de drept al acțiunii sale, sunt încălcate prevederile art. 123 alin. (5) din Constituție, care prevăd acest efect suspensiv în cazul tuturor actelor emanând de la primar. Mai mult, prin instituirea unei derogări nepermise de la efectul suspensiv de drept al contenciosului obiectiv exercitat de prefect, având ca izvor Constituția, se produce o diferențiere nejustificată între titularii titulari ai autorizațiilor de construire și titularii altor acte administrative, cu încălcarea art. 16 din Legea fundamentală, această diferență de tratament nefiind justificată de motive obiective și întemeiate.

12. **Tribunalul Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale** apreciază că dispozițiile art. 12 alin. (2) din Legea nr. 50/1991, care dau un drept de opțiune prefectului de a solicita suspendarea actului, în situația în care solicită, ca urmare a activității de control desfășurate de Inspectoratul de Stat în Construcții — I.S.C., anularea autorizațiilor de construire emise cu încălcarea prevederilor legale, sunt contrare prevederilor art. 123 alin. (5) din Constituție.

13. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

14. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

15. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

16. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 12 alin. (2) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 933 din 13 octombrie 2004, care au următorul cuprins: „*O dată cu introducerea acțiunii se pot solicita instanței judecătorești suspendarea autorizației de construire sau desființare și oprirea executării lucrărilor, până la soluționarea pe fond a cauzei.*”

17. Autoarele excepției susțin că prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (5) privind principiul legalității, art. 16 referitor la egalitatea în drepturi și art. 123 alin. (5), potrivit căruia prefectul poate ataca, în fața instanței de contencios administrativ, un act al consiliului

județean, al celui local sau al primarului, în cazul în care consideră actul ilegal.

18. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că prin Decizia nr. 643 din 7 noiembrie 2024^{*)}, nepublicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, la data pronunțării prezentei decizii, a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că soluțiile legislative cuprinse atât la art. 12 alin. (1) din Legea nr. 50/1991, care nu permit persoanelor vătămate să atace la instanțele de contencios administrativ o autorizație de construire sau de desființare a lucrărilor de construcții, cât și la art. 12 alin. (2) din aceeași lege, care nu conferă efect suspensiv de drept acțiunii în anulare promovate de prefect împotriva unei autorizații de construire sau de desființare a lucrărilor de construcții, sunt neconstituționale.

19. Astfel, în ceea ce privește art. 12 alin. (2) din Legea nr. 50/1991, pentru a ajunge la această soluție, prin decizia menționată, paragraful 17, Curtea a reținut că dispozițiile art. 123 din Legea fundamentală privind instituția prefectului stabilesc, la alin. (2), rolul prefectului de reprezentant al Guvernului pe plan local și de conducător al serviciilor publice deconcentrate ale ministerelor și ale celorlalte organe ale administrației publice centrale în unitățile administrativ-teritoriale. În calitatea sa de exponent al puterii executive (Guvernul) în plan local, prefectul, potrivit alin. (5) al art. 123 din Constituție, poate ataca, în fața instanței de contencios administrativ, un act al consiliului județean, al celui local sau al primarului, în cazul în care consideră actul ilegal. Teza finală a art. 123 alin. (5) consacră în mod expres efectul de suspendare de drept a actului administrativ pe care prefectul, în virtutea dreptului său de tutelă administrativă, îl atacă în fața instanței de contencios administrativ. Rațiunea constituantului de reglementare expresă în corpul Constituției a instituției suspendării de drept a actului administrativ atacat de prefect rezidă în ocrotirea interesului prioritar, de ordine publică, constând în evitarea producerii unor consecințe grave sau chiar insurmontabile asupra drepturilor și intereselor legitime ale persoanelor, privite atât la nivel social, comunitar sau local, cât și la nivel individual, consecințe generate de executarea respectivului act administrativ. Legiuitorul constituant a configurat dreptul de tutelă administrativă ca prerogativă a prefectului, oferindu-i acestuia, în virtutea rolului său constituțional de veghere asupra respectării legii în activitatea administrativă a autorităților publice locale, o marjă proprie de apreciere cu privire la formularea acțiunii în anulare împotriva unor acte administrative ale autorităților publice locale, însă dacă le consideră ilegale, efectul juridic imediat prevăzut expres de Constituție este cel de suspendare de drept. Prin urmare, facultativă este doar introducerea acțiunii în anulare de către prefect, iar demersul judiciar astfel inițiat generează automat, chiar în temeiul art. 123 alin. (5) teza finală din Constituție, un efect suspensiv de drept asupra executării actului administrativ atacat de prefect (a se vedea jurisprudența în materie a Curții Constituționale, de exemplu, Decizia nr. 137 din 7 decembrie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 23 din 2 februarie 1995, sau Decizia nr. 1.353 din 10 decembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 884 din 29 decembrie 2008).

20. La paragraful 25 al Deciziei nr. 643 din 7 noiembrie 2024, precitată, Curtea a reținut că dreptul constituțional al prefectului de tutelă administrativă este preluat și detaliat în prezent la nivel

^{*)} Decizia Curții Constituționale nr. 643 din 7 noiembrie 2024 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 41 din 17 ianuarie 2025.

infraconstituțional prin dispozițiile Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.154 din 7 decembrie 2004 (art. 3) și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 555 din 5 iulie 2019, [art. 249 alin. (4), art. 252 alin. (1) lit. c) și art. 255], texte care prevăd, în esență, obligația prefectului de a asigura verificarea legalității actelor administrative ale autorităților administrației publice locale, sens în care stabilesc prerogativa acestuia de a ataca în fața instanței de contencios administrativ actele pe care le consideră ilegale și care sunt emise de aceste entități publice. De asemenea, Curtea a mai reținut că natura juridică de act administrativ emis de o autoritate a administrației publice locale pe care o au autorizațiile de construire sau de desființare a lucrărilor de construcții rezultă din interpretarea sistematică a dispozițiilor incidente din cuprinsul celor două acte normative mai sus menționate (a se vedea Decizia nr. 643 din 7 noiembrie 2024, paragraful 26).

21. Or, contrar normelor constituționale ale art. 123 alin. (5), dispozițiile art. 12 alin. (2) din Legea nr. 50/1991 condiționează efectul de suspendare de drept a actului administrativ atacat de prefect de îndeplinirea cumulativă a două cerințe: (i) prefectul să solicite în mod expres, prin acțiunea în anulare sau printr-o cerere separată și accesorie, suspendarea autorizației de construire sau de desființare și oprirea executării lucrărilor, până la soluționarea pe fond a cauzei; (ii) instanța să soluționeze favorabil cererea de suspendare a prefectului, considerând-o întemeiată. Cu privire la prima condiționalitate, Curtea a reținut că Legea fundamentală stabilește la art. 123 alin. (5) prerogativa prefectului doar cu privire la formularea, în funcție de propria sa marjă de apreciere, a unei acțiuni în anulare a unui act administrativ, și nu cu privire la cererea expresă de suspendare

a actului administrativ atacat, întrucât suspendarea intervine de drept, direct în temeiul textului constituțional anterior menționat și al art. 3 alin. (3) din Legea nr. 554/2004 — lege generală în materia contenciosului administrativ —, fără ca prefectul să fie obligat printr-o normă legală să formuleze o cerere distinctă în acest sens. Cu referire la a doua condiționalitate, Curtea a observat că norma imperativă cuprinsă la art. 123 alin. (5) teza finală din Constituție obligă instanța de judecată să constate suspendarea de drept a actului administrativ atacat de prefect, până la soluționarea cauzei pe fond, fără a fi necesar ca prefectul să mai formuleze distinct o cerere de suspendare asupra căreia instanța de judecată să își exercite dreptul de apreciere.

22. Pentru toate aceste considerente, Curtea a constatat că dispozițiile art. 12 alin. (2) din Legea nr. 50/1991 contravin prevederilor art. 123 alin. (5) teza finală din Constituție.

23. Prin urmare, având în vedere soluția de neconstituționalitate, precum și data sesizării Curții Constituționale în prezenta cauză, excepția de neconstituționalitate a art. 12 alin. (2) din Legea nr. 50/1991 urmează să fie respinsă ca devenită inadmisibilă.

24. Sub acest aspect, Curtea reține că, de principiu, chiar dacă, în temeiul art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, excepția de neconstituționalitate este respinsă ca devenită inadmisibilă, în temeiul prezentei decizii, decizia anterioară de constatare a neconstituționalității poate reprezenta motiv de revizuire conform art. 509 alin. (1) pct. 11 din Codul de procedură civilă (a se vedea, de exemplu, Decizia nr. 301 din 5 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 558 din 28 iulie 2014, paragraful 20, sau Decizia nr. 497 din 7 octombrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 839 din 18 noiembrie 2014, paragraful 32).

25. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12 alin. (2) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, excepție ridicată de Societatea Cristal Turism — S.R.L., cu sediul în Cluj-Napoca, și Societatea Someșul Cald Producție — S.R.L., cu sediul în Florești, în Dosarul nr. 249/117/2023 al Tribunalului Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 17 decembrie 2024.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Bianca Drăghici

ORDONANȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ pentru stabilirea unor măsuri privind personalul plătit din fonduri publice

Având în vedere obligația Guvernului de a conduce politica fiscal-bugetară în mod prudent pentru a gestiona resursele și obligațiile bugetare, precum și riscurile fiscale de o manieră care să asigure sustenabilitatea poziției fiscale pe termen mediu și lung, precum și predictibilitatea politicii fiscal-bugetare pe termen mediu, în scopul menținerii stabilității macroeconomice,

având în vedere Recomandarea Consiliului Uniunii Europene din 3 aprilie 2020 (2020/C 116/01), prin care se solicită României adoptarea de măsuri riguroase pentru corectarea deficitului bugetar excesiv, precum și angajamentele asumate prin planificarea bugetară pe termen mediu și lung privind reducerea graduală a deficitului bugetar de la 7,9% din PIB în anul 2024 la sub 3% în anul 2031, pe fondul unei scăderi a ponderii cheltuielilor publice în PIB de la 41,9% la 35,9%, în perioada 2025-2031, se impune adoptarea unor măsuri pentru consolidarea fiscală prin controlul și reducerea cheltuielilor publice.

Întrucât cheltuielile de personal au crescut în cursul anului 2024, ca urmare a majorărilor salariale acordate pentru întreg personalul din sectorul public, de la 132 mld lei la 164 mld lei, cu o valoare nominală de +32 mld lei, respectiv cu un procent de +24%, reprezentând în anumite situații pentru anumite categorii de personal din sectorul public avansuri la Legea salarizării unice ca reformă asumată prin Planul național de redresare și reziliență, iar în acest context pentru a respecta traiectoria de ajustare a deficitului bugetar potrivit planului bugetar pe termen mediu și lung este necesară reducerea unor categorii de cheltuieli de personal,

având în vedere recomandarea Comisiei Europene din luna iunie 2024 [COM (2024) 623 final], potrivit căreia România trebuie să limiteze creșterea cheltuielilor primare nete la o rată compatibilă cu reducerea deficitului public către valoarea de referință de 3% din PIB prevăzută în Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE) și să mențină datoria publică la un nivel prudent pe termen mediu,

ținând cont de traiectoria de referință a cheltuielilor primare nete care ar asigura o ajustare a deficitului bugetar către valoarea de referință prevăzută de TFUE, transmisă de către Comisia Europeană României la data de 20.06.2025 [C (2024) 4457 final],

având în vedere angajamentul României de reintrare pe o traiectorie de ajustare a deficitului bugetar începând cu anul 2025, precum și reformele și investițiile care stau la baza acestei construcții bugetare, precum și extinderea perioadei de timp pentru ajustarea deficitului bugetar pentru o perioadă de 7 ani,

având în vedere obligațiile care decurg din Directiva 89/391/CEE privind securitatea și sănătatea lucrătorilor, Directiva 2003/88/CE privind organizarea timpului de lucru, precum și Carta socială europeană revizuită, ratificată prin Legea nr. 74/1999,

ținând cont de necesitatea păstrării echilibrului bugetare prin adoptarea de măsuri menite să limiteze creșterea cheltuielilor bugetare permanente,

deoarece neadoptarea măsurilor de limitare a cheltuielilor bugetare ar genera un necesar de finanțare suplimentar în anul 2025, rezultând un nivel nesustenabil al deficitului bugetului general consolidat de peste 7% din produsul intern brut, ceea ce va avea ca efect creșterea datoriei publice, cu riscul înăsprii condițiilor de finanțare a acesteia,

luând în considerare faptul că situația prezentată întrunește premisele unei situații urgente și extraordinare care impune adoptarea de măsuri imediate în vederea stabilirii cadrului normativ potrivit, neadoptarea acestor măsuri, cu celeritate, putând avea consecințe negative, afectând sustenabilitatea finanțelor publice,

având în vedere că măsurile prevăzute prin prezenta ordonanță de urgență presupun o intervenție temporară asupra regimului de salarizare a personalului plătit din fonduri publice, în scopul limitării creșterii cheltuielilor bugetare și al încadrării în țintele de deficit bugetar asumate de România prin angajamente internaționale, este necesar ca acestea să se aplice pentru o durată determinată, respectiv în perioada cuprinsă între 1 iulie 2025 și 31 decembrie 2026.

Întrucât problemele menționate mai sus vizează interesul public și strategic al României pentru asigurarea sustenabilității finanțelor publice, gestionarea fondurilor europene și constituie o situație extraordinară a cărei reglementare nu poate fi amânată, se impune adoptarea de măsuri imediate pe calea ordonanței de urgență.

În temeiul art. 115 alin. (4) din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță de urgență.

Art. I. — Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 492 din 28 iunie 2017, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. La anexa nr. I capitolul I litera B articolul 13, alineatul (1) va avea următorul cuprins:

„Art. 13. — (1) În raport cu condițiile de muncă în care se desfășoară activitatea, condiții periculoase sau vătămătoare,

personalul salarizat poate primi un spor în cuantum de până la 300 lei brut lunar, corespunzător timpului lucrat la locurile de muncă respective, cu respectarea prevederilor legale în vigoare.”

2. La anexa nr. II capitolul II articolul 7 alineatul (1), litera c) va avea următorul cuprins:

„c) pentru condiții periculoase sau vătămătoare, un spor în cuantum de până la 300 lei brut lunar, corespunzător timpului lucrat la locurile de muncă respective;”.

3. La anexa nr. II capitolul II articolul 14 alineatul (1), litera d) va avea următorul cuprins:

„d) pentru condiții periculoase sau vătămătoare, un spor în cuantum de până la 300 lei brut lunar, corespunzător timpului lucrat la locurile de muncă respective;”.

4. La anexa nr. III capitolul VI articolul 1 alineatul (1), litera a) va avea următorul cuprins:

„a) pentru condiții periculoase sau vătămătoare, un spor în cuantum de până la 300 lei brut lunar, corespunzător timpului lucrat la locurile de muncă respective;”.

5. La anexa nr. IV capitolul VI articolul 2, alineatul (1) va avea următorul cuprins:

„Art. 2. — (1) Pentru condiții de muncă grele, vătămătoare sau periculoase se acordă un spor în cuantum de până la 300 lei brut lunar, proporțional cu timpul efectiv lucrat în aceste condiții.”

6. La anexa nr. V capitolul VIII articolul 4, alineatul (1) va avea următorul cuprins:

„Art. 4. — (1) Pentru condiții de muncă grele, vătămătoare sau periculoase, personalul prevăzut la art. 1 beneficiază de un spor în cuantum de până la 300 lei brut lunar, corespunzător timpului lucrat.”

7. La anexa nr. VI capitolul II articolul 12 alineatul (2), litera a) va avea următorul cuprins:

„a) pentru condiții periculoase sau vătămătoare, un spor în cuantum de până la 300 lei brut lunar, corespunzător timpului lucrat la locurile de muncă respective;”.

8. La anexa nr. VII capitolul II articolul 10, litera a) va avea următorul cuprins:

„a) pentru condiții periculoase sau vătămătoare, un spor în cuantum de până la 300 lei brut lunar, corespunzător timpului lucrat la locurile de muncă respective;”.

9. La anexa nr. VIII capitolul I litera B articolul 1, alineatul (1) va avea următorul cuprins:

„Art. 1. — (1) Funcționarii publici beneficiază de un spor pentru condiții periculoase sau vătămătoare în cuantum de până la 300 lei brut lunar, corespunzător timpului lucrat.”

10. La anexa nr. VIII capitolul II litera AII punctul 2 „Salariile de bază ale personalului din cadrul Consiliului Concurenței”, punctul 4 la notă va avea următorul cuprins:

„4. Pentru condiții de muncă vătămătoare, personalului Consiliului Concurenței i se acordă un spor în cuantum de până la 300 lei brut lunar, corespunzător cu timpul efectiv lucrat în aceste condiții. Locurile de muncă, categoriile de personal și condițiile de acordare a sporului se aprobă de ordonatorul principal de credite, având la bază buletinele de determinare sau, după caz, expertizare, emise de către autoritățile abilitate în acest sens.”

11. La anexa nr. VIII capitolul II litera I articolul 1, alineatul (1) va avea următorul cuprins:

„Art. 1. — (1) Personalul contractual salarizat potrivit prezentei anexe la cap. II lit. A-lit. E poate beneficia de un spor pentru condiții periculoase sau vătămătoare în cuantum de până la 300 lei brut lunar, corespunzător timpului lucrat.”

12. La anexa nr. VIII capitolul II litera I articolul 2 alineatul (1), litera a) va avea următorul cuprins:

„a) pentru condiții periculoase sau vătămătoare, un spor în cuantum de până la 300 lei brut lunar, corespunzător timpului lucrat la locurile de muncă respective;”.

13. La anexa nr. VIII capitolul II litera J articolul 7, alineatul (1) va avea următorul cuprins:

„Art. 7. — (1) Pentru condiții de muncă vătămătoare, personalului Curții de Conturi i se acordă un spor în cuantum de până la 300 lei brut lunar, corespunzător cu timpul efectiv lucrat în aceste condiții.”

Art. II. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, salariații din administrația publică, din regiile autonome cu specific deosebit și din unitățile bugetare, care prestează munci grele, periculoase sau vătămătoare ori lucrează în locuri de muncă în care există astfel de condiții, stabilite potrivit Legii nr. 31/1991 privind stabilirea duratei timpului de muncă sub 8 ore pe zi pentru salariații care lucrează în condiții deosebite-vătămătoare, grele sau periculoase, au dreptul în fiecare an calendaristic la un concediu de odihnă suplimentar, cu o durată cuprinsă între 3—5 zile lucrătoare.

Art. III. — Prevederile prezentei ordonanțe de urgență intră în vigoare începând cu data de 1 iulie 2025 și se aplică până la data de 31 decembrie 2026.

PRIM-MINISTRU
ILIE-GAVRIL BOLOJAN

Contrasemnează:
Viceprim-ministru,
Marian Neacșu

Ministrul muncii, familiei, tineretului și solidarității sociale,
Petre-Florin Manole
Ministrul finanțelor,
Alexandru Nazare

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ

pentru abrogarea art. 3 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 74/2013 privind unele măsuri pentru îmbunătățirea și reorganizarea activității Agenției Naționale de Administrare Fiscală, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative și a art. XIV din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 23/2024 privind unele măsuri pentru consolidarea capacității instituționale a Agenției Naționale de Administrare Fiscală, reorganizarea activității acesteia, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative

Având în vedere Programul de guvernare PSD-PNL-USR-UDMR-Grupul parlamentar al minorităților naționale din Camera Deputaților 2025-2028, aprobat prin Hotărârea Parlamentului României nr. 25/2025 pentru acordarea încrederii Guvernului, denumit în continuare *Programul de guvernare 2025-2028*, care prevede reorganizarea Agenției Naționale de Administrare Fiscală ca măsură esențială pentru creșterea veniturilor bugetare, se impune menținerea modului de organizare actual al Direcției Generale Antifraudă Fiscală din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală pentru asigurarea unei coordonări piramidale și centralizarea deciziilor pentru controlul antifraudă.

Având în vedere că până la învestirea noului Guvern Guvernul interimar nu avea competență de a emite acte normative și raportat la noile politici urgente guvernamentale privind reducerea cheltuielilor,

având în vedere necesitatea adoptării unor măsuri clare de reducere a cheltuielilor publice, se evidențiază oportunitatea menținerii structurii existente în prezent, pentru evitarea unor costuri administrative suplimentare semnificative determinate de operaționalizarea structurilor la nivel județean.

De asemenea, în ceea ce privește Agenția Națională de Administrare Fiscală, Programul de guvernare 2025-2028 prevede centralizarea deciziilor privind analiza de risc pentru stabilirea riscului de neconformare fiscală a contribuabililor la îndeplinirea obligațiilor fiscale, precum și centralizarea planurilor de control. În aceste condiții, în prezent, sunt constituite premisele unei coordonări eficiente, centralizate, a structurilor regionale.

Având în vedere că este imperios necesară prorogarea termenelor pentru utilizarea obligatorie a sistemului național privind factura electronică RO e-Factura, prevăzute în Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 120/2021, pentru institutele/centrelor culturale ale altor state care activează pe teritoriul României în baza unor acorduri interguvernamentale și pentru agricultorii persoane fizice care aplică Regimul special pentru agricultori, întrucât cerințele tehnice pentru utilizarea sistemului nu permit îndeplinirea normei actuale de către acestea, cu consecințe pecuniare,

având în vedere că aceste măsuri nu pot fi adoptate printr-un alt instrument legislativ care să permită aplicarea imediată a acestora și în considerarea faptului că aceste elemente vizează interesul general public și constituie o situație de urgență, în temeiul art. 115 alin. (4) din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță de urgență.

Art. I. — La articolul 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 74/2013 privind unele măsuri pentru îmbunătățirea și reorganizarea activității Agenției Naționale de Administrare Fiscală, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 389 din 29 iunie 2013, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 144/2014, cu modificările ulterioare, alineatul (2) se abrogă.

Art. II. — Articolul XIV din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 23/2024 privind unele măsuri pentru consolidarea capacității instituționale a Agenției Naționale de Administrare Fiscală, reorganizarea activității acesteia, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 228 din 18 martie 2024, cu modificările ulterioare, se abrogă.

Art. III. — Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 120/2021 privind administrarea, funcționarea și implementarea sistemului național privind factura electronică RO e-Factura și factura electronică în România, precum și pentru completarea Ordonanței Guvernului nr. 78/2000 privind omologarea, eliberarea cărții de identitate a vehiculului și certificarea autenticității vehiculelor rutiere în vederea introducerii pe piață,

punerii la dispoziție pe piață, înmatriculării sau înregistrării în România, precum și supravegherea pieței pentru acestea, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 960 din 7 octombrie 2021, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 139/2022, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. La articolul 10⁵, alineatele (2) și (6) vor avea următorul cuprins:

„(2) Până la data de 1 octombrie 2025 nu este obligatorie utilizarea sistemului național RO e-Factura pentru livrările de bunuri/prestările de servicii efectuate de către institutele/centrelor culturale ale altor state care activează pe teritoriul României în baza unor acorduri interguvernamentale.

.....
(6) Până la data de 1 octombrie 2025, operatorii economici — persoane impozabile stabilite în România conform art. 266 alin. (2) din Legea nr. 227/2015, cu modificările și completările ulterioare, care livrează bunuri/prestează servicii către persoanele prevăzute la alin. (2) nu au obligația transmiterii facturilor emise către acestea prin sistemul național RO e-Factura, cu excepția situației în care beneficiarii au optat pentru utilizarea sistemului.”

2. La articolul 10⁷, alineatele (1), (4) și (5) vor avea următorul cuprins:

„Art. 10⁷. — (1) Agricultorii persoane fizice care aplică Regimul special pentru agricultori prevăzut la art. 315¹ din Legea nr. 227/2015, cu modificările și completările ulterioare, nu au obligația utilizării sistemului național RO e-Factura pentru facturile emise până la data de 1 octombrie 2025.

.....
(4) Persoanele prevăzute la alin. (1) au obligația de a solicita înscrierea în Registrul RO e-Factura obligatoriu până la data de 1 octombrie 2025, în cazul în care nu au optat deja pentru aplicarea sistemului național RO e-Factura. Persoanele prevăzute la alin. (1) care încep să desfășoare activități

economice după data de 30 septembrie 2025 au obligația de a solicita înscrierea în Registrul RO e-Factura obligatoriu înainte de a începe desfășurarea activităților economice și sunt înscrise în registru în termen de 3 zile lucrătoare de la data solicitării.

(5) Operatorii economici — persoane impozabile stabilite în România conform art. 266 alin. (2) din Legea nr. 227/2015, cu modificările și completările ulterioare, care livrează bunuri/prestează servicii către persoanele prevăzute la alin. (1) nu au obligația transmiterii facturilor emise către acestea prin sistemul național RO e-Factura, cu excepția situației în care beneficiarii sunt înscrși în Registrul RO e-Factura opțional sau, începând cu data de 1 octombrie 2025, în Registrul RO e-Factura obligatoriu.”

PRIM-MINISTRU
ILIE-GAVRIL BOLOJAN

Contrasemnează:
Viceprim-ministru,
Marian Neacșu
Viceprim-ministru,
Tánczos Barna
Viceprim-ministru,
Michael-Dragoș Anastasiu
Ministrul finanțelor,
Alexandru Nazare

București, 30 iunie 2025.
Nr. 37.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro
Relații cu publicul: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.
Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78/79/83.
Pentru publicări, încărcări actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

